

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Na jeho ostrově

CLARE CONNELLYOVÁ

NA JEHO OSTROVĚ

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

někdy se to tak semele, že by bylo dobré číst dvě knížky najednou. A to nejlépe opravdu najednou, jako myslím tím současně. Jedním okem jednu, druhým druhou...

Možná si vzpomenete na lednový příběh Navždy svázání od Millie Adamsové. Hlavní hrdinka Jessie tam v pokeru vyhraje šlechtický titul, a nejenom to... ale nebudu prozrazovat; určité tu knížku ještě někde seženete. A občas přitom Jessie vzpomene na svou sestru Maren, která vyhrála hrad.

No a já zase vzpomínám na to, jak mně psaly a volaly překladatelky – každou knihu totiž překládala jiná – s tím, že jim není jasné, jaký hrad a jaký titul a že by to k lepšímu pochopení děje a kvalitnějšímu překladu potřebovaly vědět. Oba příběhy se totiž odehrávají souběžně. A věřím tomu, že podobně zmatená musela být nejedna z Vás.

Tak teď se to konečně rozčísne. Příběh Maren si totiž můžete přečíst pod názvem Řekl si o ni o Vánocích tento měsíc. Už víte, že Maren vyhrála hrad. A podobně jako v případě Jessie Vám prozradím, že nejenom ten. A protože vím, že Vy víte, jak to v mých knihách chodí, ani Vás nenechám hádat, co dalšího mohla Maren ještě získat!

*S láskou
Váš Harlequin*

Clare Connellyová

NA JEHO OSTROVĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Boss's Forbidden Assistant

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2509-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2510-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2511-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Je vám jasné, co ta práce obnáší?“

Salvador da Rocha se na Harper Lawsonovou díval s očividnou skepsí a jeho zlatohnědé oči se cynicky leskly. Věděla toho o něm dost, takže očekávala tu charakteristickou aroganci, ale tohle bylo tedy něco. Bojovala s pokusem mu připomenout, že nemá moc na výběr, vzhledem k tomu, že jeho tvrdě pracující osobní asistentka, která už Harper do všeho zasvětila a předala jí veškerou agendu, odjela na zaslouženou dvoutýdenní dovolenou. Bylo zjevné, že Harper sice potřebuje, ale nelíbí se mu to.

„Ano, pane.“

Salvador si spojil špičky prstů pod bradou a zabořil oči do jejích. Snaží se ji znervóznit? Harper si v duchu říkala, jestli mu nemá ušetřit námahu a sdělit mu, že nic, co udělá, se jí nedostane pod kůži. Pracovala už pro příliš mnoho nadutých šéfů na to, aby ji Salvador nějak zneklidnil – i když je to generální ředitel takové firmy a jeden z nejbohatších lidí na světě.

„Amanda pracuje dlouho do noci, někdy i sedm dní v týdnu. Když potřebuji cestovat, jede se mnou a častěji se to dozví na poslední chvíli. Organizuje mi život. Všechny oblasti. Naprosto na ni spoléhám.“

Harper nehnula ani brvou – to všechno už věděla od Amandy samotné.

„Jestli tu práci přijmete, po dva následující týdny bude vaším jediným zájmem mi sloužit. Rozumíte?“

Harper ignorovala podivné zachvění, jež jí proběhlo po páteři, když slyšela ta zvláštně zvolená slova. Mluvil s přízvukem a hlas měl hluboký a omamný.

„Na oplátku,“ pokračoval po krátké odmlce, „dostanete odpovídající slušný bonus.“

Harper se sevřel žaludek a zabrněly ji špičky prstů. „Slušný bonus“ byl přesně ten důvod, proč se nechala od Amandy přemluvit. Amanda byla jako dávná kamarádka její mámy jedna z mála lidí, kteří věděli, v jaké situaci se právě nachází. Ve skutečnosti to byla Amanda, kdo Harper před dvěma lety dotlačil k tomu, aby přijala práci v Da Rocha Industries v Chicagu. A věděla, že Harper dře jako kůň, pracuje víc než kdokoli jiný. Musí. Potřebuje každý cent, který dokáže vydělat, aby mohla platit máminy účty za lékařskou péči, a společnost Da Rocha Industries byla známá svými vysokými platy.

Ale tenhle „bonus“ bylo něco dočista jiného.

„Jak slušný?“ zeptala se pevným hlasem. Někomu jinému by možná přišlo trapné se tahle ptát, ale Harper už dávno odložila zbytečný stud, pokud šlo o peníze. Nesmí se bát vyjednávat. Je schopná a pracovitá a tím, že své schopnosti patřičně zpeněží, může poskytnout mámě ten nejpohodlnější možný život. Celodenní péče prostě bohužel něco stojí.

Salvador stiskl rty v návalu pocitu, jemuž tak docela nerozuměla, ale ona jen zvedla bradu a odmítla se za tu otázku stydět.

„Myslím, že je fér se na to zeptat,“ poznamenala po chvilce ticha. „Chcete po mně, abych se na dva týdny stala vaším otrokem, a i když jsem ochotná to udělat, ráda bych věděla, co za to dostanu.“

Salvador přesunul pozornost ke svému notebooku a stiskl pár kláves. „Návdavkem k pravidelnému platu,“ začal a jí bylo jasné, že má před sebou její osobní složku, „dostanete ještě čtyřměsíční plat a všechny benefity, které s tím souvisí.“

„Čtyřměsíční,“ zopakovala a v duchu rychle počítala.

Salvador obrátil pozornost zpátky k ní a ona se znovu zachvěla.

„To by vám mělo poskytnout představu, jakou úroveň práce očekávám.“

Harper pozvedla obočí. „Já jsem velmi pracovitá, pane da Rocho. To ale určitě víte, ne?“

„Vidím, že máte skvělé hodnocení.“

„Ale nejste si jistý.“

„Nejsem si jistý nikdy nikým,“ zněla okamžitá odpověď. „Moji důvěru si lidé musí zasloužit.“

„Tak to skončíme ve slepé uličce,“ odtušila Harper s neutrálním výrazem v obličeji. Zelenýma očima si ho tiše měřila. „Vy potřebujete náhradu na Amandu a já jsem nejlepší možnost, jakou máte.“

„Jste velmi sebevědomá.“

„To jsem,“ pokrčila rameny a hedvábí její halenky se jí na štíhlém těle zavlnilo. Salvadorovi na chvilku sklouzly oči níž a jí jako by se v bříše rozhořel malý plamínek. Přišlo to bez varování a Harper to zastihlo nepřipravenou. Okamžitě ten pocit potlačila, odmítala přijmout fakt, že by na ni měl někdo jako Salvador mít nějaký účinek jako na ženu. V tuto chvíli tu nejsou jako muž a žena – budou spolu blízce spolupracovat mnoho hodin denně a ona se už v životě dost tvrdě poučila, že míchat práci a potěšení není dobrý nápad.

„Je vám jasné, že tu budete i bydlet?“

Na okamžik jí oči zalétly dozadu k výhledu na bujný tropický deštný prales a třpytící se hladinu jižního Atlantiku táhnoucí se až k bílému písku pláží Copacabana naproti přes průliv.

Ilha do Sonhos, soukromý ostrov, na němž tento samotářský miliardář žil a pracoval, bylo jedno z nejkrásnějších míst, jaká kdy Harper viděla. Když se k němu vrtulník přiblížil, užasle se rozhlížela. Rozeklané vrcholky hor, skalnaté útesy, ostrá tráva a obrovské stromy, ošlehané větrem, s bohatým podrostem džungle pod nimi. Byl to divoký kout a vypadal skoro neobydleně, až

na tento dům ze dřeva a skla s neuvěřitelným výhledem na všechny strany.

„Ano.“ Vrátila se pohledem k němu a když se jejich oči setkaly, jako by jí tělem projel elektrický proud. Už ho předtím párkrát zahlédla, na nějaké firemní akci doma v Chicagu. Mluvil jen s Amandou a Alanem Bridgesem, jejich ředitelem finančního, ale měl nepopíratelné charisma. Nedokázala tehdy od něj odtrhnout oči. Vyzařovala z něj síla, sebevědomí a inteligence, když vešel do místnosti, všichni se na něj podívali, aniž by se o to jakkoli snažil. Někteří lidé se takoví už prostě narodí. Salvador da Rocha byl něco jako bůh mezi obyčejnými smrtelníky. Pracovat s ním, i když jen dva týdny, pro ni bude cenná zkušenost.

„Váš životopis na mne udělal dojem,“ poznamenal a pokývl směrem k obrazovce notebooku.

Tomu věřila. Harper ve svých šestadvaceti letech už měla za sebou práci pro některé z nejvýznamnějších jmen korporátního světa a kromě té ošklivé záležitosti s Peterem Cavstockem zvládla všechno na výbornou. Poslední dva roky zakotvila v chicagské kanceláři Da Rocha Industries, kde pracovala pro šéfa severoamerické pobočky.

„Děkuji,“ kývla hlavou.

„Proč jste si vybrala právě Da Rocha Industries?“ zeptal se jí Salvador a nespouštěl z ní pronikavé oči.

Harper spolkla drzou otázku, proč na tom záleží. Není snad důležitější, že pro něj pracuje? Že ji v jedné z nejvytíženějších poboček považují za nepostradatelnou?

„Byla to skvělá příležitost,“ odpověděla nezávazně.

„Co vás na vaši současnou pozici nejvíc baví?“

„O zábavu mi nejde,“ řekla Harper po chvíli. „Je to práce.“

„Vás nebaví, co děláte?“

„To jsem neřekla,“ namítla Harper. „Ale nechodím do práce každý den, abych koukala, kde bych se

pobavila. Ať už mě má práce baví, nebo ne, vždycky ji odvedu na nejlepší možné úrovni. Každý den.“

Salvador si opřel bradu o prsty a nespouštěl z ní pohled. Měl fascinující obličej. Harper se přistihla, že si prohlíží jeho ostré rysy déle, než je nutné nebo i moudré, jak v duchu obdivuje jeho výrazné lícni kosti, hranatou bradu, silný aristokratický nos a náznak strniště, který mu dodává tu trochu zanedbanosti, jež mu ještě chyběla k dokonalosti. „Pracujete s Jackem ráda?“

Harper se zamračila a přitáhla roztoulané myšlenky zpátky do přítomnosti. „Ano,“ řekla rychle. „Ale pracovala jsem se spoustou lidí, kteří mi sympatičtí nebyli. Jsem profesionál, pane da Rocho. Chodím do práce, abych ji odvedla, a neodcházím, dokud není hotová. Stačí vám to takhle?“

Salvador si ji prohlížel tak dlouho a tak soustředěně, že začala tiše soucítit s havětí, zkoumanou pod mikroskopem. Když nakonec znovu promluvil, jeho brazilský přízvuk byl stejně okouzlující jako jeho tvář.

„Amanda mi říkala, že máte nějakou podmínku.“

Harper bylo jasné, že mu o ní Amanda řekla, ale Salvador ji teď zkouší, chce vědět, jestli se za sebe postaví.

Upřela na něj zpříma oči. „Ano.“

„A to?“

„Potřebuji půl hodiny denně pro sebe. Během těch třiceti minut budu naprosto nedostupná.“

Jejich oči se do sebe zaklesly a byla v tom jasná výzva. Kdo uhne první?

„To je nezvyklý požadavek,“ poznamenal Salvador.

„Chtít nějaký čas pro sebe?“

„Tak specifické množství času.“

Harper stiskla rty, o tomhle vyjednávat nehodlala. „Pane da Rocho, nepochybuji, že tuto práci zvládnu. Moc ráda s vámi budu pracovat a jsem si jistá, že dokážu za Amandiny nepřítomnosti postarat o všechno, co je třeba. Ano, chci ty peníze, ale ještě víc než to chci

tu zkušenost. Nabídky, jako je tahle, nepřicházejí každý den.“

Salvadorovi se zlatě zablýsklo v očích.

„Ale odejdu, jestli s touhle podmínkou nebudete souhlasit.“

Bylo zřejmé, že ho tím překvapila. Stiskl rty a pozvedl obočí. „To se mi nelíbí,“ pronesl klidně po chvíli.

Harper se ani nepohnula, ale pod stolem, kde to nemohl vidět, si držela palce. V tomhle nemůže uhnout. Každý den volala své mamince do sanatoria a četla jí. Lékaři si nebyli jistí, jestli jí vůbec rozumí, ale Harper věděla, že to pro mámu znamená opravdu hodně a neměla v úmyslu se najednou u jejího světa vypařit.

„Mám počkat venku, než to zvážíte?“ zeptala se a zvedla se. Nebyla ani vysloveně vysoká, ani malá, ale byla si vědoma, že má tělo, které přitahuje pozornost opačného pohlaví, s křivkami, které „jsou na těch správných místech“, jak říkala její máma. Harper se v tom ale necítila moc dobře. Zatímco její mámě všichni skládali poklony, jak je krásná, a ona byla ráda, Harper taková pozornost nevyhovovala. Přehodila si tmavohnědé vlasy přes jedno rameno a vzápětí sebou trhla, protože to gesto jen prozradilo, jak je nervózní – a ona dlouho pracovala na tom, aby něco takového nikdy nedávala najevo.

Viděla, jak Salvador přešel její tělo očima a navzdory tomu, že obvykle nesnášela, když si ji muži prohlíželi, jí teď naskočila husí kůže – což raději připsala tomu chladivému vánku od moře, který otevřeným oknem přinášel dovnitř vůni soli.

„To nebude nutné,“ prohlásil Salvador nakonec a také vstal. Nespouštěl z ní pohled a Harper cítila, jak jí buší srdce. „Když vás doporučila Amanda, jsem si jistý, že to nějak půjde.“

Nějak to půjde.

To tedy není moc optimistický výhled. Nějak to půjde

znamená, že je přijatelná, průměrná, snesitelná, ujde to... nic z toho není nic, co by člověka potěšilo.

„Pracuji dlouho do noci,“ upozornil ji, ač to nebylo potřeba. „A zavolám vám kdykoli, pokud budu něco potřebovat.“

„Tak jste to říkal,“ přikývla Harper.

„A zatímco vy musíte být pro mne dostupná téměř celý den, očekávám, že budete respektovat mé soukromí.“

„Nemluvit, pokud nebudu tázána?“ nemohla si pomoci Harper, a ještě si u toho dovolila povytáhnout obočí a ironicky se pousmát.

„Hrubé, ale přesné.“

Hrubé nebo drzé, pomyslela si Harper a sklonila hlavu, aby neviděl její výraz. „Nemám s tím problém.“

„V tom případě jsme domluveni, slečno Lawsonová.“

„No, měl byste mi říkat Harper,“ navrhla Harper už na cestě ke dveřím. Salvador šel přímo za ní, slyšela jeho dlouhé kroky, a dokonce cítila teplo jeho těla.

To je absurdní, napomenula se v duchu. Obvykle si takových věcí přece vůbec nevšímá. Salvador se natáhl kolem ní, aby jí otevřel dveře a ona jimi prošla a byla ráda, že se dostala na čerstvý vzduch.

„Nejsme přátelé, slečno Lawsonová. Až ty dva týdny skončí, už se nikdy nevidíme. Nevidím důvod, proč bych vás měl oslovovat křestním jménem – nebo vy mne.“

Bylo to jasné varování – *žádné sbližování, žádné důvěrnosti*.

„Samozřejmě, pane da Rocho,“ přikývla Harper. „Mohl byste mi teď prosím ukázat cestu do mé kanceláře?“

O deset minut později ji uvedli do úžasné kanceláře s panoramatickým výhledem na oceán, s nejnovějšími počítači a dalším moderním vybavením a jedinou nevýhodou: Salvadorova pracovna byla přímo vedle,

oddělená jen prosklenou stěnou, takže na něj viděla a on viděl na ni, celou dobu.

Všimla si, že tam jsou žaluzie, ale jen na jeho straně, takže jen on si může vybrat, kdy je zatáhne, všechno je jen v jeho rukách.

Moc se jí to nelíbilo, ale neměla v úmyslu protestovat, vždyť jde jen o dva týdny.

„Už vás Amanda se vším seznámila?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Tahle hromádka nejvíc hoří. Začněte na tom pracovat hned.“

Salvador zamířil ke dveřím. „Kuchař servíruje jídlo v sedm ráno, v jednu odpoledne, svačinu ve čtyři a večer v osm, ale kuchyň je skvěle zásobená a samozřejmě si tam můžete vzít, cokoli vám vyhovuje. Já jím sám. Nechal jsem pro vás připravit pokoj – Catarina, naše hospodyně, vás tam později vezme. Také vám bude sloužit jako kontakt, kdybyste potřebovala cokoli, co se týče ubytování a stravy. Předala vám Amanda můj seznam kontaktů?“

„Samozřejmě.“

„Dobře.“ Salvador se zamračil. „Netoleruji chyby, slečno Lawsonová. Soustředte se na práci a jsem si jistý, že ty následující dva týdny nějak zvládneme.“

Přijatelná, odpovídající, snesitelná, pomyslela si Harper.

Salvador odešel a zanechal po sobě ve vzduchu závan výhrůžky, takže se zahleděla na obrazovku počítače a cítila, jak se jí stáhl žaludek. Ale netrvalo to příliš dlouho.

V duchu si připomněla, že není žádná křehká květinka. Nebyla někdo, komu se život prostě bez jeho přičinění děje. Ona byla zvyklá popadnout život za pačesy a přimět ho, aby se otočil směrem, který jí vyhovuje, a to přesně měla v úmyslu udělat teď.

Na těch následujících dvou týdnech opravdu záleží. I když měla skvělý plat, když z něj zaplatila hypotéku

a vydaje za péči o mámu, moc jí toho nezbylo. Představa, že si vydělá tolik navíc, že bude mít malou rezervu na horší časy, byla opravdu přitažlivá.

Možná by zbylo i na školné na vysokou, ne? ozval se tichý hlásek v její hlavě, ale Harper ho rychle utnula. Studium byl jen bláhový sen, jehož už se dávno vzdala. Musela se ho vzdát a nelitovala, že to udělala. Když nastoupila rovnou do práce, dokázala mámě vydělat na všechno, co bylo potřeba.

Nebyla to vina Harper Lawsonové – nic z toho.

Nebyla její vina, že měla Amanda Careyová před sedmadvaceti lety dceru. Ani to, že ta se před rokem zasnoubila, za čtrnáct dní se má vdávat a „potřebuje“ svou mámu u sebe. Není vina Harper Lawsonové, že si Amanda vzala první normální dovolenou za osm let a že Salvador najednou jasně viděl, jak moc závislý je na tom, že mu tiše organizuje život.

A rozhodně není vina Harper Lawsonové, že mají její oči stejnou barvu oceánu za letní bouřky jako měla jedna žena, kterou kdysi znal. Oči, které viděl plné nadšeného vzrušení i drtivého zármutku během několika krátkých měsíců. Oči, jež byly jako dva třpytivé safíry, aby se z nich za necelé dva roky staly dvě matně šedé studny, plné kalné vody. Oči, které už nikdy neuvidí, protože ta žena je pryč.

Salvador vstal a přešel k oknu s výhledem na oceán a přál si, aby si dokázal přivolat jeden dva pořádné bouřkové mraky, aby i to nebe odráželo jeho náladu.

Neměl rád změny.

Neměl rád lidi – a zvlášť ty nové.

A něco v chování Harper Lawsonové ho obzvlášť zneklidňovalo, ale nedokázal to přesně zaměřit. Kromě očí Annu-Marii nijak nepřipomínala. Anna-Maria měla krátké blond vlasy, které se jí měkce vlnily kolem obličeje. Byla vysoká a dobře roslá, dokud z ní chemoterapie neudělala křehkou bytost, tak hubenou, že

se bál, že nezvládne ani pouhé dýchání – což se vlastně skoro stalo.

Salvador se bolestně zašklebil.

Snažil se na ni nemyslet, ani na to dítě, které spolu počali a o něž přišli, ani na to, jak Anna-Maria obětovala život pro to malé, protože oddalovala léčbu, aby mělo miminko šanci žít. Snažil se nemyslet na všechny ty roky, které prožili jako kamarádi – jak si jako děti spolu hráli, jak si jako dospívající psali, a pak, jedné noci, kdy to přehnali s pitím, své kamarádství posunuli na vyšší úroveň, což naprosto změnilo nastavení celého jeho světa.

Snažil se na nic z toho nemyslet, ale každou chvíli se mu to vracelo a on se zalykal žalem. Nejen proto, že o ně přišel, ale proto, že nedokázal zastavit smrt. Nebyl schopný přemoci rakovinu. Zahrnul lékaře penězi, přesvědčený, že si s tím moderní medicína musí umět poradit, ale byl tehdy arogantní a hloupý.

Jejich dcera zemřela a Anna-Maria ji následovala jen o pár měsíců později. Bylo mu dvacet devět, když pohřbil svou ženu, svou nejlepší kamarádku. O rok později si Salvador stále ještě vzpomínal, jaké to je, naslepo klást jednu nohu před druhou a doufat, že někam dojde, a Amandina nepřítomnost se mu teď opravdu nehodila.

Nic z toho nebyla vina Harper Lawsonové, ale byla na místě, kde ji nechtěl a co je ještě horší, dobře věděl, že je na ní závislý stejně jako předtím na Amandě.

Ale je to jen na dva týdny. To přežije. Za dva týdny bude Amanda zpátky, Harper bude pryč a jeho život se vrátí do normálu a bude zase přesně takový, jaký se mu líbí.

DRUHÁ KAPITOLA

Harper už pálily oči, ale nehodlala z kanceláře odejít jako první. Ne když před ní byla ještě kupa práce a ona dobře věděla, že tam za tou skleněnou stěnou pracuje Salvador, aniž by na něm byla znát sebemenší únava. Vypadal stejně svěže jako když se před mnoha hodinami viděli.

Opravdu to bylo dnes?

Upustila pero na stůl, opřela se o opěradlo a na chvílku se poddala vlně únavy. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a nechala tu únavu odeznít, pak oči zase otevřela a zadívala se na obrazovku. Čísla se jí rozplývala před očima.

Harper si přitiskla prsty k očím a jemně si promasírovala oční víčka.

„Můžete jít.“

Ani jeden z nich už tak dlouho nepromluvil, že skoro zapomněla, jak jeho hlas zní. Takže ji trochu vylekal, když na ni ode dveří houkl. Harper sebou trhla a srdce měla náhle až v krku. *Nevypadá až tak svěží*, pomyslela si. Rozepnul si horní knoflíček u košile a vyhrnul si rukávy, čímž odhalil pevná, opálená předloktí, pokrytá jemnými chloupky. Z nějakého záhadného důvodu jí z toho pohledu vyschlo v ústech.

Taková reakce je nepříjemná, napomenula se okamžitě v duchu. Je to její šéf, stejně jako byl Peter. V hlavě se jí rozezněl varovný zvonek a ona ho rozhodně nehodlala ignorovat.

Ztěžka polkla a obrátila pozornost zpátky k počítači.
„Brzy už půjdu.“

„Jste vyčerpaná.“ Znělo to nespokojeně, což ji jen podráždilo.

„No, už je po půlnoci,“ upozornila ho a uklonila hlavu ze strany na stranu, aby si protáhla ztuhlý krk.

„Jestli je toho na vás moc...“

Harper stiskla zuby. „Není.“ Ještě párkrát klikla a pak počítač přepnula do stand-by režimu. „Jen tak na okraj – v kolik Amanda obvykle končí?“ Vstala a posbírala si věci.

„Amanda tuhle práci dělá osm let.“

„A to má asi znamenat, že obvykle odchází mnohem dříve.“

„Ještě jednou, jestli toho je na vás moc...“

„To neříkám,“ opravila ho pevným hlasem Harper. „Ale jak ta věta vlastně končí? Máte nějakou jinou možnost, než jsem já? Někoho, komu prostě zavoláte a on okamžitě nastoupí?“

Ano, byla trochu drzá, ale co? Je unavená a je jasné, že toho od ní očekává opravdu až příliš.

Zjevně se trefila do citlivého místa, soudě podle toho, jak stáhl obočí k sobě a jak ty jeho nádherné oči na chvílku potemněly.

„Zavedla vás hospodyně do vašeho pokoje?“

„Nemluvila jsem s ní,“ odtušila Harper a potlačila nutkání dodat, že se celý den ani nezastavila.

Další nesouhlasný pohled. „Tak vám ho musím ukázat já.“

„Jen mi řekněte, kudy mám jít a já ho určitě najdu.“

„Je to velký dům.“

„A já jsem chytrá žena. Tak kudy?“

Salvador stiskl rty. „Pojďte. Odvedu vás tam.“

No, tohle očividně nebude ani pro jednoho z nich procházka růžovým sadem. Harper si v duchu řekla, že není tak protivný jen na ni, že je to prostě nepříjemný, samotářský miliardář, ale bylo těžké nebrat si to trochu

osobně. Už pracovala pro různé protivy, ale tohle je vážně něco.

Ale možná že takové bohatství v člověku dost nahlodá potřebu chovat se zdvořile. A možná proto své lidi tak dobře platí.

Vydala se za ním na chodbu a dál domem. Za okny už teď v noci byly vidět jen siluety stromů a třpytící se hvězdy. Když zahruli za roh, spatřila vysoko na nebi měsíc v úplňku a stříbrnou cestičku, kterou jeho světlo kreslilo na hladině oceánu. Harper se až zatajil dech nad tou krásou.

Salvador vedle ní jako by něco zaslechl a zamračeně se k ní otočil s bezhlesou otázkou v očích.

„To je taková krása,“ řekla a hned vzápětí jí ta poetická poznámka přišla hloupá. Ale ono to opravdu *bylo* krásné.

Salvador neodpověděl a ona se pak cítila ještě hůř. Naštěstí už byli na místě. Salvador jí otevřel dveře, ale dovnitř nešel.

„Máte tu všechno připravené. Je tu i pracovna.“

Apartmá bylo stejně luxusní jako v nějakém pětihvězdičkovém hotelu. Harper přejela očima po veliké posteli, pohovce, obrovské televizi a všimla si i francouzského okna, které nejspíš vedlo na balkon.

„Děkuji.“ Očima se vrátila k posteli. Už se nemohla dočkat, až si tam vleze a ponoří se do náruče spánku. Ale napřed si dá horkou sprchu.

Obrátila se zpátky k Salvadorovi, který stále ještě stál venku na chodbě. Nevěděla, proč nešel dovnitř, ale byla za to ráda. Uvnitř by ji znepokojoval ještě víc.

„Dobrou noc, slečno Lawsonová.“

Salvador dveře zavřel a Harper vydechla. Uvědomila si, jak dlouho zadržovala dech. Byla šťastná, že je konečně sama. To byl den! Trochu se jí motala hlava, ale ona se nedá. Ona mu ukáže, že to zvládne, a ještě mnohem líp, než čeká, sakra! Dnes té práce tedy bylo vážně dost. Podařilo se jí udělat souhrn všech hlášení

z finančního oddělení, odpověděla na obrovskou hromadu mailů a udělala pořádek v diáři, který praskal ve švech. Hlava jí z toho šla kolem.

Ale udělala všechno, co chtěla, a byla na sebe pyšná. Soustředila se na dýchání, aby se uklidnila, zatímco si rozepínala halenku, a už se těšila, až se po sprše svalí do té měkoučké postele.

Nebyla její chyba, že si zapomněla kabelku. Prakticky ji vyhnal z kanceláře, jak trval na tom, že ji zavede do jejího pokoje, ale i tak slečnu Lawsonovou proklel, když kabelku zvedal. Pak ráznými kroky zamířil zpátky.

To je taková krása.

Vybavil si ten tichý hlas plný údivu, když znovu zahnul za roh a před ním se objevil ten zářící měsíc nad oceánem a pruhem pláže dole. Uhodilo ho to do očí. Měla pravdu, musel si nevrle přiznat – je to krása, člověku se nad tím úplně tají dech – ale už to bylo dlouho, kdy si naposledy dovolil si ten výhled užívat, o nějakém obdivu ani nemluvě.

Došel ke dveřím jejího apartmá a dvakrát zaklepal. Okamžitě po druhém zaklepaní ji zaslechl něco zavolat, což vzal jako vyzvání, aby vstoupil, takže dveře otevřel a vešel s tím, že kabelku jen položí na stolek vedle pohovky. Udělal ale jen dva kroky a pak jako by na místě zkameněl.

Zastihl slečnu Lawsonovou zjevně uprostřed svlékání. Už si svlékla halenku a pouzdrovou sukni, ale ještě měla na sobě hedvábné kombiné a krajková tanga a také, bůh mu pomáhej, ty lodičky na vysokém podpatku.

Salvadora da Rochu nebylo snadné překvapit, ale v tu chvíli úplně přišel o řeč. Dokázal tam jen stát a zírat na ni, na ty křivky, předtím tak dokonale skryté ve formálním oblečení, na tu hebkou kůži, krásná prsa a bradavky ztuhlé, jak sem otevření dveří přineslo trochu chladnější vzduch. I s tou košílkou bylo zjevné, že má ploché

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na jeho ostrově. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.